

Arrest

nr. 184 897 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 5 januari 1970 in Leego, Lower-Shabelle, Somalië. U nam deel in het conflict tussen de Islamitische Rechtbanken en de Ethiopische troepen eind 2006 in Idale bij Baidabo, toen de Islamitische Rechtbanken verslagen werden kon u niet op een normale manier verder leven in Leego. U bezocht uw familie enkel 's nachts uit angst voor vervolging door de Somalische overheidstroepen, u leefde ondergedoken tot u in januari 2008 Somalië verliet. Via Ethiopië, Soedan en Libië reisde u naar Italië waar u in april 2008 aankwam, u leefde er achtereenvolgens in Crotone, waar u geregistreerd werd en asiel aanvroeg, Turijn tot 2010, Fogio tot 2012, Bari tot 2014 en uiteindelijk in Bologna tot augustus 2015. Op 19 augustus 2015 reisde u

mee met Somaliërs die net aankwamen in Italië, via Oostenrijk naar Duitsland, u reisde alleen verder naar België waar u op 24 augustus 2015 aankwam en op 26 augustus 2015 asiel aanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Vooreerst wil het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) opmerken dat u onder frauduleuze intenties asiel aanvraag in België. U geeft zelf aan dat u zich bij registratie in België aangaf als een "nieuwe die nooit in Europa geweest was" en dat u uw vingerafdrukken verborg (CGVS p.8). Pas bij confrontatie met de eurodac-hit (zie kopie administratief dossier) waaruit blijkt dat uw vingerafdrukken op 24 april 2008 genomen werden in Crotone, Lampedusa, Italië heeft u toegegeven dat u eerder in Italië verbleef en dat u – door de bewijzen – niet kon blijven ontkennen (zie administratief dossier, Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken vraag 24). Deze intenties doen ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Het CGVS beschikt dus over de informatie – komende van de Unità Dublin Italia - dat u in Italië het statuut van subsidiair beschermde verwierf op 10 juni 2008. De hieraan gekoppelde verblijfsvergunning verliep op 9 juni 2011 (zie kopie administratief dossier), echter het CGVS beschikt over de informatie dat de Unità Dublin dit zo specificeert om aan te tonen dat het verblijfsdocument vervallen is en niet het beschermingsstatuut, hieruit valt te concluderen dat een loutere administratieve handeling u een nieuw verblijfsdocument zal opleveren (zie kopie informatie administratief dossier). Bovendien geven de Italiaanse autoriteiten aan dat het laatste spoor dat ze van u hebben de communicatie van uw statuut is, namelijk op 10 juni 2008 (zie kopie administratief dossier). Dit gaat in tegen wat u zelf verklaart; u verklaart inderdaad een verblijfsdocument voor drie jaar gekregen te hebben in Italië dat u echter na vijf maand gestolen werd in een treinstation (CGVS p. 5). Hierna ondernam u drie keer een poging om een nieuw verblijfsdocument te krijgen bij de politie, daar kreeg u zonder registratienummer en rechtbankbrief – naar uw verklaring – geen nieuw document (CGVS p.5). Uw laatste poging dateert van het jaar 2010, erna was u "verveeld om te gaan" en liet u het dus maar zo (CGVS p.6) . U ondernam u geen enkele poging meer tot vernieuwing van uw verblijfsdocument, hoewel u nog tot augustus 2015 in Italië bleef. Het kan van uw verwacht worden dat u al het mogelijke doet om uw verblijfsdocumenten in Italië, waar u het statuut van subsidiair beschermde geniet, in orde te brengen.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat u om socio-economische redenen Italië verliet. Doorheen het gehoor herhaalt u verschillende malen wat voor u het probleem was in Italië, u verklaart dat u er honger en kou had en uw familie niet kon contacteren (CGVS p.6-7). Verder zegt u dat u geen werk en dus geen financiële middelen had (CGVS p.6), meer bepaald dat u er niet kon werken omdat u er geen vergunning had en er u dus niets anders restte dan eten te zoeken bij het afval van de restaurants (CGVS p.6). Aan dit gebrek aan vergunning koppelt u ook dat u er niet naar de politie kon en geen rechten had, geen huis kon huren en geen geld voor medische hulp had (CGVS p.6). Zoals het CGVS reeds hierboven stelde heeft u bitter weinig pogingen ondernomen om deze situatie te veranderen, u had een legaal verblijf met een verblijfsvergunning, het is uw verantwoordelijkheid om deze te vernieuwen bij verlies van het document. Uit uw eigen verklaringen blijkt dus dat uw problemen in Italië opgelost konden worden met een simpele vernieuwing van uw verblijfsdocument, waaraan u zelf verzaakte na uw laatste poging in 2010.

U bleef toch nog vijf jaar in Italië tot u bij toeval hulp kreeg van andere Somaliërs (CGVS p.6-7). Het CGVS merkt bovendien op dat u verklaart dat, indien u de kans had gehad, u teruggekeerd zou zijn naar Somalië door de "verschrikkelijke omstandigheden" in Italië (CGVS p. 7), deze verklaring doet danig afbreuk aan uw actuele vrees ten opzichte van Somalië, maar die wordt thans niet door het CGVS beoordeeld.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker klaagt aan "dat het CGVS al te gemakkelijk de zaak van de hand doet door te stellen dat ze over informatie beschikt waaruit zou blijken dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië", terwijl "deze elementen kwamen reeds naar boven in de ontvankelijkheidsfase in het kader van het Dublin- onderzoek door DVZ". Volgens verzoeker mogen ontvankelijkheid en gegrondheid niet verward worden. Hij meent "dat ofwel de Dublin-procedure had voortgezet moeten worden, aangezien toen reeds duidelijk was dat in casu Italië het bevoegde land was, ofwel het CGVS de asielmotieven van verzoeker diende na te gaan, aangezien het dossier door DVZ werd overgemaakt aan het CGVS met de bedoeling de asielpcedure ten gronde voort te zetten". Volgens verzoeker kan de commissaris-generaal "het dossier van verzoeker niet meer van de hand doen door te stellen dat ze over informatie beschikt waaruit blijkt dat verzoeker het beschermingsstatuut werd verleend in Italië, aangezien deze informatie reeds gekend was of had moeten zijn bij de ontvankelijkheidsfase in het kader van het Dublin- onderzoek bij DVZ".

Verzoeker voert aan dat hij in Italië geen reële bescherming geniet omdat hij het document verloor dat diende als bewijs van de toekenning van het beschermingsstatuut en de toelating tot verblijf.

Hij stelt: *“Verzoeker heeft herhaaldelijk stappen ondernomen om deze documenten opnieuw te kunnen bekomen, maar zonder resultaat, aangezien hij zijn registratienummer moest geven, hetgeen hij juist niet meer had door het verlies van zijn documenten. Verlies van het document komt in Italië derhalve wel neer op het verlies van het recht.”*

Hij legt uit dat hij genoodzaakt werd *“op straat te leven met alle gevolgen van dien”*, dat hij nooit toegang kreeg *“tot taallessen of een professionele opleiding”*, dat hij geen informatie kreeg *“over mogelijke integratieprogramma's die voor hem beschikbaar waren”*, dat hij geen begeleiding kreeg *“bij het vinden van een nieuwe woning”*, dat de werkloosheid in Italië hoog is *“waardoor verzoeker nog moeilijker aan een job kan geraken”* en dat hij geen toegang heeft *“tot de sociale voorzieningen aangezien hij geen officiële woonplaats meer heeft”*.

Verzoeker vraagt *“de schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.3. Uit de informatie in het administratief dossier (een schrijven van 16 maart 2016 van *“Ministero dell'Interno”*) blijkt dat verzoeker op 10 juni 2008 door Italië de subsidiaire bescherming werd toegekend en dat de verblijfstitel die hieraan gekoppeld was op 9 juni 2011 verlopen is.

2.4. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip 'reële bescherming': *"Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet."* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

2.5. Voormeld artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 35 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: *herschikte Procedurerichtlijn*).

Deze omzetting is het logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land, een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en ingegeven is door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land, reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten ((*Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01*).

Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Italië, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien.

2.6. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *"dat het CGVS al te gemakkelijk de zaak van de hand doet door te stellen dat ze over informatie beschikt waaruit zou blijken dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië"* kan de Raad slechts vaststellen dat er geen redenen zijn om de informatie van Italië te betwisten en dat verzoeker zelf geen andere informatie neerlegt. De bewering *"dat ofwel de Dublin-procedure had voortgezet moeten worden, aangezien toen reeds duidelijk was dat in casu Italië het bevoegde land was, ofwel het CGVS de asielmotieven van verzoeker diende na te gaan, aangezien het dossier door DVZ werd overgemaakt aan het CGVS met de bedoeling de asielprocedure ten gronde voort te zetten"*, bemerkt de Raad dat verzoeker er zelf de oorzaak is van het opstarten van de Dublin-procedure nu hij gelogen had over zijn verblijf in Italië en over de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 b) die hem aldaar was toegekend. Hij geeft bovendien toe dat hij bewust gelogen had omdat *"hij niet wist dat België bewijzen uit Italië zou verkrijgen"* (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken vraag 10).

Verzoeker gaat er geheel aan voorbij dat gezien de informatie uit Italië dat hij er de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de Dublin III verordening niet van toepassing is op verzoekers geval. Immers er ligt geen geschil voor inzake de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Italië heeft immers zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag op zich heeft genomen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Aangezien verzoekers hoedanigheid van subsidiaire beschermingsstatus pas in de loop van huidige asielprocedure bekend raakte werd verzoekers asielaanvraag, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden, wel degelijk ten gronde onderzocht. De bestreden beslissing is aldus géén beslissing waarbij verzoekers asielaanvraag niet werd in overweging genomen, doch wel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker heeft op het CGVS niet enkel zijn motieven wat betreft Somalië (waaruit overigens blijkt dat verzoeker geen burger was maar een soldaat aangesloten bij de Islamitische Rechtbanken) maar ook inzake de EU-lidstaat waar hij reeds reële bescherming geniet ten volle en op dienstige wijze kenbaar heeft kunnen maken.

2.7. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker in Italië geen reële bescherming geniet omdat hij het document verloor dat diende als bewijs van de toekenning van het beschermingsstatuut en de toelating tot verblijf, merkt de Raad op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 juni 2008 in Italië het statuut van subsidiair beschermd verwierf en dat de hieraan gekoppelde verblijfsvergunning op 9 juni 2011 verliep, maar ook dat een loutere administratieve handeling hem een nieuw verblijfsdocument zal opleveren. Immers het verlies van een verblijfsdocument tast de toegekende beschermingsstatus niet aan.

De ongestaafde beweringen van verzoeker, tijdens zijn gehoor en in het verzoekschrift, dat hij *“heeft herhaaldelijk stappen ondernomen om deze documenten opnieuw te kunnen bekomen, maar zonder resultaat, aangezien hij zijn registratienummer moest geven, hetgeen hij juist niet meer had door het verlies van zijn documenten”*, zijn niet aannemelijk, daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het laatste contact had met de Italiaanse autoriteiten op 10 juni 2008, toen ze hem op de hoogte brachten van zijn statuut en hem een verblijfsvergunning werd uitgereikt en voorts bleef verzoeker naar zijn zeggen ongedocumenteerd in het land.

Inzake verzoekers verblijf in Italië komt het hem toe zich te gedragen naar de vereisten van dit land om een verblijfsdocument te bekomen. In zoverre verzoeker zijn verblijfstitel toch verloor, dan getuigen zijn beweringen dat hij in 2010 een drietal pogingen ondernam om een nieuw verblijfsdocument te verkrijgen (*“Ik ging naar de politie, ze vroegen me het registratienummer van het verblijf en de rechtbankbrief, ik kon geen van die zeggen, alles werd gestolen en ik kende ze niet van buiten. (...) Ze konden me niet helpen, ik ging verschillende keren, maar niets werd me gegeven.”*; gehoor, p. 5), waarna hij vervolgens nog 5 jaar lang in Italië verbleef zonder te proberen een verblijfsdocument te bekomen (*“Ik was verveeld om te gaan, na drie keer, dus ik liet het zo.”*; gehoor, p. 6), geenszins van een doortastend optreden van verzoeker om zijn verblijf in Italië te officialiseren door op basis van zijn geldend beschermingsstatuut een nieuw verblijfsdocument te bekomen. Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug te begeven naar en zich toegang te verschaffen tot Italië, rekening houdende met verzoekers geldige beschermingsstatus. Integendeel verzoeker beperkt zich tot loutere verklaringen die (zie § 2.6) gelogen zijn ofwel ingegeven zijn om alsnog een verblijf in België te verkrijgen.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker geheel vrijwillig Italië heeft verlaten om persoonlijke redenen. Hij haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zowel tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal als in zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn levensomstandigheden in Italië. Hij legt uit dat hij genooddaakt werd *“op straat te leven met alle gevolgen van dien”*, dat hij nooit toegang kreeg *“tot taallessen of een professionele opleiding”*, dat hij geen informatie kreeg *“over mogelijke integratieprogramma's die voor hem beschikbaar waren”*, dat hij geen begeleiding kreeg *“bij het vinden van een nieuwe woning”*, dat de werkloosheid in Italië hoog is *“waardoor verzoeker nog moeilijker aan een job kan geraken”* en dat hij geen toegang heeft *“tot de sociale voorzieningen aangezien hij geen officiële woonplaats meer heeft”*. Verzoeker licht echter niet toe dat hij daadwerkelijke pogingen heeft ondernomen om een nieuw leven op te bouwen in Italië, meer nog verzoeker deed evenmin enige moeite om een *duplicata* van zijn geldige verblijfsvergunning aan te vragen waarmee hij toegang had tot de bijstandsvoorzieningen voor personen met een subsidiaire bescherming. De door verzoeker aangehaalde socio-economische problemen -indien geloofwaardig- zijn dan ook, minstens deels, het gevolg van zijn eigen nalatigheid. Voorts kan niet blijken dat in Italië fundamentele mensenrechten van personen die een beschermingsstatus werden toegekend, worden aangetast waardoor het leven er ondraaglijk wordt.

De Raad stelt immers vast dat verzoekers situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet verzoeker immers binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan zijn subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. De Raad besluit dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken. Uit bovenstaande vaststellingen kan afgeleid worden dat verzoekers fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulementsbeginnsel naleeft,

evenals dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat kan Italië in hoofde van verzoeker derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

2.11. Verzoeker toont verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Italië, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.14. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK